

DIARI DE SESSIONS

C O R T S V A L E N C I A N E S

X Legislatura

Reunió número 20 • 2023

COMISSIÓ DE POLÍTQUES D'IGUALTAT DE GÈNERE I DEL COL·LECTIU LGTBI

realitzada el dia 2 de març de 2023

Presidència de l'Il·lustre
Senyor José Silverio Tena Sánchez

SUMARI

(Comença la reunió a les 10 hores i 7 minuts)

Compareixença de la vicepresidenta del Consell i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives, senyora Aitana Mas i Mas, per a informar sobre les actuacions dutes a terme en compliment de la Llei 9/2003, de 2 d'abril, de la Generalitat, per a la igualtat entre dones i homes, sol·licitada a petició pròpia (RE número 64.058), a la qual s'acumula la sol·licitada a petició pròpia per a informar sobre el desenvolupament del cinqué any del Pacte valencià contra la violència de gènere i masclista (RE número 64.059) i a la qual s'acumula la sol·licitada a petició pròpia per a informar sobre les actuacions

dutes a terme en compliment de la Llei 7/2012, de 23 de novembre, de la Generalitat, integral contra la violència sobre la dona en l'àmbit de la Comunitat Valenciana (RE número 64.060) 503

Intervencions de les diputades senyora María de los Ángeles Criado Gonzálbez (GP Vox Comunidad Valenciana), senyora Mercedes Ventura Campos (GP Ciudadanos), senyora María Luisa Mezquita Juan (GP Popular), senyora Mònica Àlvaro Cerezo (GP Compromís) i senyora Rosa de Falastín Mustafá Ávila (GP Socialista).

(S'alça la reunió a les 11 hores i 45 minuts)

Comissió de Polítiques d'Igualtat de Gènere i del Col·lectiu LGTBI, realitzada el dia 2 de març de 2023. Comença la reunió a les 10 hores i 7 minuts. Presideix el diputat senyor José Silverio Tena Sánchez. Reunió número 20.

El senyor president:

Bon dia, senyories.

Diputats, diputades, bon dia.

Anem a començar la sessió que està convocada per a avui, les compareixences acumulades de la vicepresidenta de polítiques d'igualtat i de gènere, del col·lectiu LGTBI. Acord amb la mesa, a la qual se sol·licita la modificació per a acumular les tres compareixences que tenia.

Primer que res, volíem donar-li la benvinguda...

La senyora vicepresidenta del Consell i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Gràcies.

El senyor president:

...la benvinguda a aquesta comissió.

També agrair-li que haja acumulat les tres compareixences a petició pròpia. I esperem que siga una exposició a gust de tots els representants de tots els grups.

I anem a començar, sense més dilació.

La senyora vicepresidenta del Consell i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

A gust de tots és difícil...

El senyor president:

Bé...

La senyora vicepresidenta del Consell i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Bé, molt bon dia a totes i a tots...

El senyor president:

Espere un segon, que he de començar...

La senyora vicepresidenta del Consell i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Ah!, perdó, perdó, perdó...

El senyor president:

Anem a començar amb l'ordre del dia.

Primer que res, la secretària passarà llista.

(La secretària passa llista per tal de comprovar si hi ha quòrum)

La senyora secretària:

Hay cuórum, presidente.

El senyor president:

Moltes gràcies, secretària.

Ara, a continuació, el primer punt de l'ordre del dia sí que és l'aprovació, si escau, de l'acta de la reunió anterior. Si no n'hi ha cap paraula sobre aquest punt, l'aprovaré per assentiment. Queda aprovada.

Compareixença de la vicepresidenta del Consell i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives, senyora Aitana Mas i Mas, per a informar sobre les actuacions dutes a terme en compliment de la Llei 9/2003, de 2 d'abril, de la Generalitat, per a la igualtat entre dones i homes, sol·licitada a petició pròpia (RE número 64.058), a la qual s'acumula la sol·licitada a petició pròpia per a informar sobre el desenvolupament del cinqué any del Pacte valencià contra la violència de gènere i masclista (RE número 64.059) i a la qual s'acumula la sol·licitada a petició pròpia per a informar sobre les actuacions dutes a terme en compliment de la Llei 7/2012, de 23 de novembre, de la Generalitat, integral contra la violència sobre la dona en l'àmbit de la Comunitat Valenciana (RE número 64.060)

El senyor president:

I ara sí que ja anem amb la compareixença de la vicepresidenta i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives per informar sobre les actuacions dutes a terme en compliment de la Llei 9/2003, de 2 d'abril, de la Generalitat, per a igualtat entre dones i homes, sol·licitada a petició pròpia; acumulada amb la compareixença, també, de la vicepresidenta del Consell i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives per a informar sobre el desenvolupament del cinqué any del pacte contra la violència de gènere i masclista, sol·licitada també a petició pròpia; i també acumulada, per acabar ja, amb la

vicepresidenta del Consell i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives per a informar sobre les actuacions dutes a terme en compliment de la Llei 7/2012, de 23 de novembre, de la Generalitat, integral contra la violència sobre la dona en l'àmbit de la Comunitat Valenciana, sol·licitada, com ja he dit abans, a petició pròpia.

En un principi, la vicepresidenta exposarà amb temps il·limitat i, després, passarem a una intervenció dels grups parlamentaris.

Quan vullga, vicepresidenta.

La senyora vicepresidenta del Consell i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Gràcies, president.

Bé, ara sí, bon dia a totes i a tots.

He de reconèixer que per a mi és un poquet rar estar en esta zona, però bé... Seré breu, no m'allargaré, no serà una compareixença llarga, que sé que a més costa molt més de seguir des de l'altre costat. I no res, comence.

Com deia, bon dia, senyories.

Comparec a petició pròpia en esta comissió per a informar sobre tres temes molt importants en la construcció d'una societat igualitària. Per una banda, donar compte sobre el compliment del Pacte valencià contra la violència de gènere i masclista.

D'una altra, complir amb allò previst en la Llei integral contra la violència de gènere sobre la dona en l'àmbit, que estableix l'obligació de comparèixer anualment per donar-ne compte del compliment. Aprofite també, senyories, per recordar-los que esta obligació no es va complir fins al 2015, quan va comparèixer per primera volta la vicepresidenta Oltra, perquè cap conseller ni consellera dels governs anteriors va complir amb esta obligació, amb este precepte de la seua pròpia llei.

I, finalment, informaré també de les actuacions dutes a terme en compliment de la Llei 9/2003 per la igualtat entre dones i homes.

Per això, perquè parlem d'igualtat, cal parlar de masclisme i patriarcat, que són la causa de la més injusta de les desigualtats, la que patim les dones pel simple fet de ser-ho. Esta desigualtat moltes vegades adquireix forma de violència, de violència de gènere, i la forma més extrema de violència són els assassinats masclistes.

Per això, vull recordar hui les dones assassinades i el xiquet assassinat des de l'anterior compareixença, i vull que les recordem pel seu nom, perquè cadascuna d'estes víctimes és una ferida social que ens interpel·la a totes i a tots: Amparo, María Luisa, Adoración i Jordi. Tres dones i un xiquet que han de perviure en la memòria de la societat valenciana, com totes les víctimes de la violència de gènere i del terrorisme masclista, i que ens han de fer més fortes en esta lluita decidida contra la violència cap a les dones. Una lluita que, per

ser de tots i de totes, exigix unitat social i també unitat institucional, que ha sigut el principi sobre el qual hem construït durant estos últims anys les polítiques en matèria d'igualtat i que han inspirat totes les iniciatives en la lluita contra la violència masclista.

L'expressió més clara de tot açò és el Pacte valencià contra la violència de gènere i masclista, que va nàixer en setembre del 2017. Este pacte, a diferència d'altres, com és el pacte de l'estat, no es limita a l'àmbit parlamentari o a l'àmbit partidista, sinó que des del principi ha tingut la voluntat de comptar amb tota la societat. Per això, a més de tots, insistisc, tots els grups parlamentaris que vam signar el pacte, també en formen part el moviment feminista, les cinc universitats públiques valencianes, els col·legis professionals, agents econòmics i socials, entitats del tercer sector, les forces i cossos de seguretat de l'estat, el poder judicial i la fiscalia, els mitjans de comunicació i el conjunt de les administracions públiques, entre altres. A més, es tracta d'un pacte en permanent evolució, al qual pot adherir-se en tot moment qualsevol persona, qualsevol institució, tant a títol individual com col·lectiu, com les seues senyories saben.

El pacte ha situat en l'agenda pública valenciana la lluita col·lectiva contra la violència masclista i en favor de la igualtat de gènere durant estos cinc anys de vigència. I ha servit per visibilitzar més encara esta violència, mostrant-la com allò que és: un conflicte polític, social, cultural i simbòlic. Perquè la violència de gènere no és una xacra, senyories, com moltes vegades diem de manera tòpica i irreflexiva. Una xacra és un fet inesperat, un fet inexplicable que s'escapa de l'acció humana. Una xacra és un patiment al qual no podem fer front perquè depén de nosaltres, perquè patim les conseqüències sense haver fet res per originar-les.

Per això, la violència de gènere no és una xacra. Té unes causes concretes, que són el masclisme, el patriarcat, la voluntat de dominació i de possessió, la consideració que unes persones tenen el dret de decidir sobre unes altres, de decidir fins i tot sobre el primer dret humà, que és el dret a la vida. Per això no és una xacra, sinó el resultat d'una concepció social de les relacions humanes, de la dominació d'un grup sobre unes altres, de la negació de la igualtat essencial de tots els sers humans. I per això també és tan important conèixer les causes d'este conflicte, perquè si coneixem les causes podem combatre-les i, per tant, evitar les conseqüències. Just al revés d'una xacra, de la qual patim les conseqüències sense poder evitar-les, perquè no coneixem les causes.

Això és el que este pacte intenta fer visible, l'origen de la violència masclista i, en conseqüència, actuar des de l'inici. Ara, quan han passat els cinc anys, cal fer balanç dels resultats, concretar els avanços impulsats i plantejar noves actuacions de futur. I com ja saben, perquè ho vam fer públic en la presentació pública del cinquè aniversari, s'han desenvolupat el 85% de les mesures previstes. És a dir, s'han dut a terme o estan en execució permanent 253 mesures d'un total de 298. A més, estan en procés d'execució i, per tant, encara no podem dir que estan assolides 27, o siga, el 9%. I queden 18 mesures, un 6%, que no s'han dut a terme.

Vull destacar, com a actuació derivada del pacte, la creació en 2021 de l'Estratègia valenciana contra les violències sexuals com un instrument transversal per a erradicar

esta violència en totes les formes, atendre les dones supervivents i establir mecanismes de prevenció. Consta de tres eixos, 53 objectius i 183 mesures, de les quals ja tenim el 20% realitzades, 77 es troben en execució permanent i 29 estan en procés. 41 encara no estan desenvolupades; és a dir, 113 mesures estan desenvolupades o en marxa, un 62% del total.

Crec, senyories, que després de cinc anys de treball conjunt, de buscar acords i diàleg constants, podem mostrar una moderada satisfacció per estar assolint els objectius que ens vam marcar entre totes i tots, i poder afrontar una segona edició amb experiència i amb energia. I crec, també, que este és un bon moment per a felicitar a tots els agents encarregats de dur-les a terme, d'impulsar-les, de proposar alternatives o també de proposar millores. Sense el conjunt d'intervencions, no seria possible haver arribat fins ací i estar en condicions de promoure un nou pacte, tal com ja s'està treballant.

Però com els números i els percentatges no diuen molt, són xifres fredes, voldria detallar en què consistixen les mesures que hi ha darrere de cada xifra, tenint en compte que la majoria de mesures són transversals, perquè la violència de gènere no pot compartimentar-se.

Ja saben que en l'àmbit educatiu es va posar en marxa la figura de la coordinació d'igualtat i convivència en els centres educatius. Es tracta d'un docent o una docent del mateix centre, formada en igualtat de gènere, en mediació, en prevenció i en resolució de conflictes que contribueix a desenvolupar el pla d'igualtat i convivència. També coordina les actuacions i ofereix al professorat informació sobre recursos, sobre estratègies i protocols per a resoldre disrupcions en la convivència escolar i promoure també, alhora, relacions igualitàries en la comunitat educativa.

Particularment important és fomentar una educació en valors d'igualtat, en no discriminació, en promoció de drets i també de llibertats, i de valoració de la diversitat com un element essencial a tota la societat. Perquè, com molt encertadament digué la consellera Raquel Tamarit, ja farà just una setmana, la diversitat, senyories, també és filla de Déu.

També en l'àmbit sanitari s'ha avançat molt en la detecció de possibles casos de violència de gènere a través del protocol de detecció en centres sanitaris que es va establir fa uns anys. Perquè es facen una idea, només en 2022 van passar per este protocol 60.886 dones, de les quals es van confirmar com a víctimes de violència 1.468. Per tindre un element de comparació, en 2021 van detectar-se 884 casos i, en 2020, 365. És a dir, cinc voltes més que fa dos anys i quasi el doble que l'any anterior.

Estes xifres demostren que, per desgràcia, la violència contra les dones està encara molt estesa i qualsevol mesura adoptada per a detectar-la i actuar a temps és sempre bona. Ja saben que este protocol estableix que si es detecta un possible cas de violència de gènere, s'avisava al centre Dona 24 Hores o a la policia per assessorar la dona i posar a la seua disposició els recursos socials o legals que té a l'abast.

Però abans d'avançar en altres qüestions, dedicaré una part de la intervenció a detallar unes poques de les múltiples mesures de prevenció i suport a les dones víctimes de

violència de gènere. Entre elles, les destinades a fer més fàcil la vida d'estes dones, perquè seria indigne que, a la desgràcia d'haver de patir la violència, qui ostentem una responsabilitat pública no oferim, almenys, respostes que milloren el seu dia a dia. Els posaré alguns exemples d'estes mesures.

S'ha garantit l'accés als fills i filles de les dones víctimes a l'educació zero a tres anys en centres de la xarxa sostinguda en fons públics a través del bo infantil, així com la gratuïtat en el tram de dos a tres anys. Durant el curs passat, 222 xiquets i xiquetes van accedir a l'escola d'esta manera. No és un número; són 222 vides recuperades a través del sistema educatiu sostingut amb els diners de tota la ciutadania. Són xiquets i xiquetes que viuen directament les conseqüències positives de l'estat de benestar que construïm amb una fiscalitat justa, és a dir, amb impostos. Alguns són fills o filles de dones víctimes, uns altres de dones en risc d'exclusió social. Recorden, senyories, que la pobresa sol tindre rostre de dona i també és una forma de violència contra les dones, en este cas, de violència social.

Per això, cal eliminar traves i facilitar-los la vida, per exemple, amb la gratuïtat dels títols de transport públic per a dones víctimes i els fills i filles, gràcies a l'abonament violeta del transport metropolità de València, de Castelló i en el TAM i Tram d'Alacant. Estimem que arribarem a unes 1.200 dones.

En l'àmbit del dret constitucional a l'habitatge, destaca l'ampliació de la xarxa de vivendes destinades a dones víctimes, que ha passat de 296 places en 2017 a les 381 actuals, així com la promoció d'habitatges públics en condicions d'accessibilitat per a 85 dones, junt amb 135 persones al seu càrrec.

Més encara, hem introduït deduccions autonòmiques en l'IRPF per arrendament de l'habitatge habitual, així com reduccions en l'impost sobre transmissions patrimonials per a l'adquisició de l'habitatge habitual. Paral·lelament, hem donat ajudes d'emergència per al lloguer per un import de més d'un milió d'euros i hem finançat, dins del programa d'ajudes al lloguer, el 50% del preu. 2.249 dones s'han acollit a este programa. Repetisc el número, 2.249 dones que, amb esta mesura, han escapat d'una realitat duríssima i han trobat un lloc on construir un espai segur i des del qual recobrar nous projectes per a les seues vides, que pensaven, a més, que s'havien trencat per a sempre.

Però hi ha més. En l'àmbit laboral, hem treballat en itineraris sociolaborals específics per a dones víctimes de tràfic a través de Labora i l'associació Alanna, amb un compromís de contractació posterior. És a dir, que l'itinerari no acaba en la formació i en l'acompanyament, sinó que continua amb un contracte laboral. Estes dos mesures unides tenen una conseqüència que per a nosaltres pot resultar bàsica, però que per a moltes dones era inimaginable: tindre una casa i un treball remunerat. Dit així, pot semblar una cosa elemental, però és el punt de partida necessari per a una vida independent, perquè, amb un lloc on viure i una independència econòmica, el futur es veu molt més diferent.

En la fase de selecció del programa de què els parle, es van atendre un centenar de dones i se'n van seleccionar 50, 29 víctimes de violència de gènere i 21 de tràfic i explotació sexual. Per cadascuna d'estes 50 dones, val la pena contribuir al bé comú.

Però si és important atendre una dona que ha sigut víctima de violència masclista, igual o més important és previndre esta violència o detectar-la a temps. Per això hem desplegat una sèrie de mesures en molts àmbits, entre ells el de l'oci.

Com saben, hem actuat en les festes populars i els principals macrofestivals per promoure la igualtat i la convivència i previndre la violència masclista. Ho hem fet a través dels punts violeta, que proporcionen informació i assessorament per personal especialitzat. En 2022 hi ha hagut punts violeta al FIB, a l'Arenal Sound, al Big Sound, al Zebra, al Medusa Sunbeach, al Boombastic i al Low Festival. A banda d'estos festivals, també hem estat en festes locals de 88 municipis, proporcionant informació i acostant els recursos als llocs on tradicionalment no arriben, però massa voltes es produeixen situacions de violència contra les dones.

En este mateix sentit, el de la capillaritat de les polítiques d'igualtat, recorden, senyories, que en 2017, en acabar el contracte de l'antic Infodona, es va iniciar la recuperació pública d'este servei, que es va privatitzar des del principi per l'antic govern. Esta mesura, a més del simbolisme que implica, també ha tingut com a conseqüència que s'han passat de 35 agents d'igualtat, contractades per 30 hores setmanals per una empresa privada en 2017, a 101 agents i 82 promotores d'igualtat en 2022, repartides entre 76 entitats locals i a jornada completa.

Este augment de personal i la recuperació pública d'un servei privatitzat des de l'origen s'ha acompanyat també d'una ampliació i millora de la xarxa de centres Dona. Ara, totes les ciutats de més de cent mil habitants en tenen un, i a més ja saben que hem prestat una atenció especial en les zones rurals i en les zones d'interior, on més difícil és accedir a este recurs. Per això hem creat un servei itinerant en Elda, Yátova, Segorbe, Sant Mateu i recentment Xàtiva. Dit d'una altra manera, hem procurat acostar el recurs on estan les dones, i no a la inversa, perquè en estos àmbits les dones tenen molt difícil accedir al recurs.

Esta ampliació i esta política de proximitat, a banda de protegir les dones, també crea llocs de treball. En total, 176 dones treballen en estos centres. Només perquè es facen una idea, hem passat de quatre centres Dona en 2015 a 12 en l'actualitat, el triple, i de 88 persones treballant a 176. Un exemple més de l'ocupació que genera la inversió social. A més, és una ocupació que contribueix a combatre el des poblament i a mantindre a les persones arrelades al territori.

No em cansaré de dir-ho, les polítiques socials creen llocs de treball, activen l'economia, lluiten contra el despoblament i generen riquesa. Riquesa ètica, però també riquesa econòmica, si és que podem dissociar l'economia de l'ètica. Ho diré d'una altra manera: per aquells que no pensen amb el cor, sinó amb la cartera, esta manera de fer política també és bona per a la cartera. Això sí, per a la cartera compartida, no per a alguna cartera particular.

Seguint amb el que els estava dient, els serveis d'atenció a les dones víctimes s'han reforçat amb l'ampliació de la xarxa de centres d'emergència, que han passat de dos a quatre. Ja saben que són recursos especialitzats de curta estada que ofereixen acollida immediata a les dones i fills i filles que ho necessiten. Estos centres presten allotjament, protecció, intervenció psicosocial especialitzada. Tots estos

recursos atenen l'emergència del moment o proporcionen instruments a les dones, però no servixen de res si no van acompanyats de mesures que proporcionen seguretat, independència econòmica i afavorisquen un projecte de vida independent.

Per això, com ja saben, hem garantit l'accés prioritari a la Renda valenciana d'inclusió a dones en situació de maltractament o d'empobriment, compatibilitzant també esta prescripció amb la percepció de la renda activa d'inserció per a víctimes de violència de gènere o violència domèstica, així com tramitant un total de 1.674 expedients. En el cas de famílies monoparentals, s'han tramitat 485 expedients de Renda valenciana d'inclusió, 147 corresponen a dones víctimes d'explotació sexual o de tràfic, violència de gènere o intrafamiliar, 338 expedients de persones que han abandonat el domicili habitual junt amb les filles o fills a conseqüència d'una ruptura matrimonial.

Senyories, recorden també que en 2018 vam equiparar les indemnitzacions a les víctimes de violència de gènere a la de les víctimes de terrorisme, de manera que van passar d'una indemnització de 6.000 euros a l'actual de 75.000, una mesura pionera en Espanya. Des de la implantació d'esta mesura, que era de justícia, s'han resolt un total de 15 expedients. 15 expedients que volen dir 15 mares o pares, 15 fills, filles o parelles que han tingut una resposta per part de l'administració pública, que no repara el dany causat, però que entén i fa seu el dolor de la pèrdua d'un ser estimat.

Totes i tots esperem el dia que no siga necessari dedicar ni un euro a pagar estes indemnitzacions, però mentre el terrorisme masclista continue existint, les dones víctimes trobaran un govern decent que intentarà pal·liar este fracàs social.

Senyories, com vostés saben, l'explotació sexual, el tràfic de sers humans, és també violència sexual. Per això, en 2019, vam posar en marxa dos centres d'atenció a víctimes de tràfic amb 14 places residencials, que compten amb mesures de protecció per evitar la localització i aconseguir que puguen dur avant una vida lliure i una vida segura. A més, hem de sumar que, recentment, s'ha posat en funcionament la vivenda tutelada Nuevos Comienzos, amb 7 places a la província d'Alacant.

Recorden també que en 2021 es va posar en funcionament el programa Alba, d'atenció a dones víctimes d'explotació sexual en àmbits de prostitució o de tràfic. Des que es va iniciar el programa, s'han atés a 1.564 dones. Dit així, igual no ens en fem una idea, però posaré un exemple que il·lustrarà esta xifra. En esta comissió n'hi ha 11 diputades i diputats, multipliquen esta xifra per quasi cent-quaranta i sabran de què parle. Imaginen 140 sales com esta, miren al seu voltant i imaginem que, en compte de trobar una persona, en troben 140. Exactament d'això estem parlant.

Per això és tan important tindre en compte que una gran part de l'èxit d'este programa és la itinerància. Les professionals que hi treballen no esperen en un despatx que arribe una dona, sinó que van als contextos de prostitució on pot haver-hi explotació sexual. Totes i tots compartim que quan es tracta de situacions d'explotació sexual o de tràfic d'éssers humans, situacions molt dramàtiques, no podem esperar que una dona vaja a un despatx de manera voluntària. No es tracta de posar una oficina i esperar que

es produïska una denúncia, sinó buscar a la víctima i oferir-li una eixida a una situació moltes vegades indesitjada.

M'agradaria ara, senyories, compartir també amb vostés algunes mesures d'acció positiva que hem dut a terme durant estos mesos, estos temps, per afavorir la igualtat real entre dones i homes.

En l'àmbit de la corresponsabilitat, hem fomentat la racionalització dels horaris per a permetre la conciliació amb la vida personal, familiar i laboral. Per això és important promoure una nova cultura del temps i fomentar-la políticament.

En este sentit, s'han convocat ajudes a empreses que impulsen la reducció de la jornada laboral. En concret, s'han fet convocatòries per avançar cap a una jornada laboral de 32 hores setmanals, molt més conforme amb la realitat d'un temps que ja no tenen molt a vore amb la jornada de 40 hores, que, per cert, va costar molt d'aconseguir. Entre altres, va costar vagues, repressió, presó i morts perquè nosaltres, ara, puguem gaudir d'este dret laboral. Però, ara cal avançar en una nova concepció de la jornada laboral i adaptar-la a la realitat del segle XXI.

I és que tot, senyories, és susceptible de mirar-se amb ulleres de color lila. Per exemple, incorporar el feminisme a la normalitat de l'acció política. Per això hem anat a més, i, per exemple, en l'àmbit de la mobilitat i l'urbanisme, hem treballat en la promoció de l'urbanisme amb perspectiva de gènere. Ho fem amb mesures com el «Set per a introduir la perspectiva de gènere en el procés urbà», dirigit al personal tècnic involucrat en els processos de creació i de regeneració urbans, o també amb la Llei 1/2019, que modifica la d'ordenació del territori del 2014, on també hem introduït la perspectiva de gènere.

Els parlava, al principi, que l'any passat va complir-se el cinquè aniversari del Pacte valencià contra la violència de gènere i masclista, que és el període temporal que ens vam fixar el 2017. Però cal avançar. Hem de continuar en aquest camí just i digne de fer les coses amb el concurs de totes i tots, vostés, de tanta gent i tantes institucions decents i democràtiques.

Per això, el Consell, el passat 16 de setembre, en la declaració institucional per un nou Pacte valencià contra la violència de gènere i masclista, va instar a tota la societat, institucions i forces públiques valencianes, a reeditar, a ampliar i renovar este pacte valencià, i va encomanar a la vicepresidència l'inici del treball. Des d'eixe moment, avancem en una metodologia per a elaborar la renovació del pacte, que es basa en un procés de participació activa d'institucions, agents econòmics i socials, associacions i entitats, i del conjunt de la societat civil, tant en el diagnòstic com en les propostes d'eixos objectius, àmbits i mesures a desenvolupar, i també en la calendarització, implementació i posterior avaluació.

En este sentit, el Consell Valencià de les Dones va aprovar el mes passat la creació d'un grup de treball per vehicular la participació i propostes de les entitats feministes que formen part d'este òrgan consultiu i assessor de la Generalitat. I el passat gener, en el marc del diàleg social, es va començar a treballar el nou pacte amb representants dels agents econòmics i socials, patronal i sindicats, elements imprescindibles perquè fructifiquen i tinga èxit un pacte que

no és partidista, sinó polític en el sentit noble i ampli de la paraula, és a dir, social. I ja en febrer es va avançar també que les cinc universitats públiques, la participació del món acadèmic en esta nova edició ampliada. I seguirem amb este treball de participació i elaboració conjunta, perquè el nostre objectiu és que abans d'acabar l'any ens dotem d'un nou instrument eficaç com va ser el pacte que ja ha vençut.

Per això, senyories, done per fet que en esta renovació comptarem amb la participació i el compromís de totes i tots vostés. Almenys de tots i totes les representants de les forces polítiques democràtiques, perquè, com es va deixar clar en l'anterior pacte, la lluita contra la violència masclista no pot formar part de la legítima discrepància partidista. Les dones no tenim per què patir les diferències entre els partits. Este conflicte que causa desigualtat, patiment i mort, mereix la unitat de les forces polítiques democràtiques, de la mateixa manera que en els temps durs del terrorisme d'ETA hi hagué unitat dels partits front al terrorisme que atemptava contra el més elemental dels drets: el dret a la vida.

En esta part final de la compareixença, voldria compartir amb vostés les accions que hem dut a terme en el marc de l'actual llei d'igualtat, que, com els diré en acabar, serà substituïda per una nova llei que ja està pràcticament enllestida. Però, mentrestant, ampliem tot el possible l'antiga llei.

Voldria parlar-los, en primer lloc, del Consell Valencià de les Dones. Com vostés saben, este òrgan es va crear en el 2020, superant l'anterior i canviant la composició per donar entrada a representants d'entitats de dones d'àmbits molt variats. Diversitat funcional, món rural, empresariat, poble gitano, moviment LGTBI, famílies monoparentals o dones supervivents de violència de gènere. És a dir, una composició molt més representativa de la societat actual.

I en esta mateixa línia, durant l'any 2022, també hem continuat donant suport al moviment associatiu. De fet, el mes de desembre passat es va publicar la resolució de concessió de les ajudes a estes organitzacions. El resultat van ser 89 projectes subvencionats, 38 en Alacant, 27 en Castelló i 24 en València, amb una dotació de 455.000 euros. I anem a més, enguany esta partida s'ha augmentat fins al milió d'euros.

I més encara, des del 2016, hem assistit a un increment considerable de les sol·licituds per al visat dels plans d'igualtat. Com a element de comparació, els diré que en els últims quatre anys de governs del Partit Popular es tramitaren un total de 117 visats. En canvi, en 2016, primer any complet del govern del Botànic, es van tramitar 211. En 2022, la xifra se situa entre 323 sol·licituds i 205 plans visats. En total, entre maig del 2015 i desembre del 2022, hem rebut 1.959 i s'han visat 1.220 plans d'igualtat. Dit d'una altra manera, en quatre anys del Partit Popular, 117; en set del Botànic, quasi dos mil, dels quals 1.220 s'han visat. Supose que capten fàcilment la diferència.

Però encara volem anar més lluny, i ara treballem en millorar els procediments i també en facilitar la tramitació, sobretot pel que fa a les xicotetes empreses. Per això s'està tramitant el projecte de decret de visat de qualitat dels plans d'igualtat de l'obtenció del dret a l'ús del segell «Fent empresa. Iguals en oportunitats». En estos moments, el projecte està en fase d'audiència i d'informació pública.

També estem fent un esforç considerable per fomentar la inserció laboral de les dones. Ja coneixen les dades, senyories: al voltant del 60% de les valencianes desocupades són dones i acumulen més treballs temporals a temps parcial i en els sectors més precaris, a més de patir més discriminacions salarials. Per pal·liar esta situació hem impulsat diferents subvencions, com les ajudes a entitats locals, que fomenten la igualtat entre dones i homes, o la inserció laboral de les dones, amb un pressupost de 615.000 euros. Estes ajudes han arribat en 2022 a 188 entitats, 33 en Alacant, 59 en Castelló i 67 en València.

I cal afegir les ajudes al desenvolupament de programes de serveis socials especialitzats en dones en situació de risc d'exclusió social, que en 2022 van tindre un pressupost de 600.000 euros i s'han adjudicat a 98 entitats, 46 en Alacant, 16 en Castelló i 36 en València.

El balanç d'estes ajudes suposa un augment d'entitats beneficiàries en programes que fomenten la igualtat i l'associacionisme de dones, que passen de 53 en 2016 a 89 en 2022, amb un pressupost que passa de 300.000 a 400.000 euros.

No vull deixar de fer referència al programa «Avalem dones», mitjançant el qual Labora ha destinat 13,6 milions d'euros per a la contractació de 843 dones per un període de sis mesos en entitats locals del seu entorn. Tot això tenint com a prioritat les localitats més xicotetes, on la bretxa de gènere en el mercat laboral és més notòria.

La incorporació de la dona al mercat laboral i l'eliminació de la bretxa salarial no és possible sense la corresponsabilitat en les tasques domèstiques. Per això, desenvolupem el pla Corresponsables com una política bàsica que articula mecanismes per al suport de la conciliació de les famílies amb xiquets, xiquetes i adolescents menors de catorze anys.

I també n'hi ha altres eixos d'actuació relacionats amb la creació d'ocupació, la dignificació i el reconeixement de l'experiència professional de les cures, la sensibilització en matèria de corresponsabilitat i l'articulació en bases informatives en recursos disponibles en este camp.

L'any 2021 es va concedir ajudes a un total de 289 municipis de la Comunitat Valenciana per un import global de quasi 14,8 milions d'euros. Encara no disposem del balanç final d'este 2022, però ja saben que l'import previst en la convocatòria era de 16 milions d'euros.

Una novetat per a enguany és la incorporació, per primera vegada, dels plans de formació en corresponsabilitat i cures destinats als homes entre els projectes que es poden finançar amb este programa, amb l'objectiu de promoure la incorporació dels homes a estes tasques. Perquè, si m'ho permeten, fa més per la igualtat un home canviant bolquers o ajudant una persona major a passejar pel carrer, amb la cadira de rodes o amb un caminador, que una dona astronauta o presidint el consell d'administració d'una empresa.

I ja, per acabar, voldria compartir amb vostés els avanços de la nova llei d'igualtat, que millorarà l'antiga llei del 2003 i l'adequarà a la realitat actual. Com saben, es tracta d'una llei que dotarà a la societat valenciana dels mecanismes adequats per garantir la igualtat plena, real i efectiva

de dones i homes, amb la implantació de mesures dirigides a la redistribució de riquesa i de temps i la igualtat en l'àmbit laboral i l'eliminació de la bretxa salarial. I també per al desenvolupament de polítiques de reconeixement de drets i de foment de la paritat i la promoció de les masculinitats igualitàries. A finals de juliol de l'any passat, va concloure el període d'informació pública de la llei i, actualment, estem avaluant i estudiant les aportacions realitzades.

Senyories, acabe esta intervenció posant en valor el treball d'esta conselleria, de tot el seu personal, des de la persona que acaba d'arribar fins als alts càrrecs; la directora general, el secretari autonòmic, el funcionariat... Des de l'anterior vicepresidenta, Mònica Oltra, que va impulsar de manera ferma tots estos canvis, fins l'última dona que netejarà esta sala, quan totes i tots nosaltres eixim d'aquesta. Perquè recorden que, quan una dona trenca un sostre de cristall, sempre hi ha una altra dona, baix, que replega els vidres trencats, no sol ser un home. És més fàcil trencar el sostre que abandonar el fang.

Per això, és imprescindible la unitat en la lluita contra les inèrcies per superar el patriarcat que amputa les ales a totes i a tots. A les dones ens han trencat les ales que ens permeten volar i als homes els han trencat les ales que els permeten expressar-se com són.

El masclisme ens trenca a totes i a tots, encara que els efectes més visibles els patim les dones. El masclisme no deixa de ser una expressió de la por, i la por es manifesta en la dominació. En canvi, el feminisme, és a dir, la igualtat, ens millora a totes i a tots. A les dones ens garanteix la igualtat real de drets, i també d'oportunitats, i als homes els permet ser lliures.

Crec que no hi ha res que ens agermane més que treballar per la igualtat de totes les persones. Per això, compte amb vostés, senyories, per seguir treballant. Moltes gràcies, i quede a la seua disposició per a aclarir qualsevol aspecte que consideren necessari.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, vicepresidenta.

Acabada la primera part de la intervenció, passarem a la part dels grups. Tindran tres minuts cada grup.

Començarem per... Començarem pel grup Vox Comunidad Valenciana. Senyora Criado, té vosté ara tres minuts.

La senyora Criado González:

Buenos días.

Voy a formularle cuatro preguntas.

La primera es en relación con una noticia de *Libertad Digital*, de 22 de febrero de 2023, que le va a interesar

mucho, porque usted es la *consellera* de igualdad, de mujeres y también de hombres. «La Asociación de Hombres Maltratados denuncia que, detrás de las numerosas sentencias de conformidad, se registran los juicios por violencia de género..., que se esconden miles de denuncias falsas, a pesar de no haber cometido delito alguno. Son muchos los hombres que terminan aceptando una condena mínima con tal de no ir a prisión, un 80%.

»El abogado, generalmente, no explica al cliente las gravísimas consecuencias que lleva aparejada esa conformidad, como es la imposibilidad de solicitar la custodia compartida o la suspensión del régimen de visitas. La mujer que interpone una denuncia por violencia de género entra, automáticamente, dentro de un protocolo en el que recibe ayudas de todo tipo. Este hecho hace que las denuncias cada vez sean mayores. Precisamente por eso, la cifra de denuncias falsas se aleja mucho del 0,01 % que asegura el gobierno, un porcentaje que, además, solo tiene en cuenta los casos que llegan a ser juzgados como tal.

»A partir de que se empiezan a poner denuncias para evitar, por ejemplo, la custodia compartida, y eso se acepta de inmediato, al margen de la veracidad o no de los hechos, algo falla en la rueda del sistema.

»Los niños, los grandes damnificados. Son niños huérfanos de padres vivos. El resultado de todas las denuncias es que se aleja al menor de su padre, sea o no culpable, de forma inmediata». La pregunta es: ¿qué opina del daño que causan sus leyes de violencia de género a los niños?

A continuación, le voy a hacer otras tres preguntas en relación con las noticias de los últimos meses en la Comunidad Valenciana.

¿Por qué ocultan –segunda pregunta– los datos de asesinatos de madres a hijos en las estadísticas oficiales? 14 de junio del 2022, mujer mata a su hijo de dos años en Alicante. 27 de febrero del 2023, hace una semana solo, mujer mata bebé en Villamarchante.

Tercera pregunta, ¿por qué para sus leyes ideológicas las mujeres son víctimas, los hombres son culpables, sin que quepa otra opción? 15 de diciembre del 2022, una joven mata a su novio en Cullera.

Cuarta pregunta, ¿por qué no defienden a todas las víctimas de violencia intrafamiliar, sean hombres, mujeres, mayores o niños, sea quien sea el culpable, hombre o mujer? 12 del cuatro del 2022, un hombre mata a su hermano, Canals. Mujer asesina a su madre en Alcoy, 20 de septiembre del 2022.

Muchas gracias.

El senyor president:

Gràcies, senyora Criado.

Seguirem amb els grups. Ara...

El grup Ciudadanos, la senyora Ventura, tres minuts. Quan vullga.

La senyora Ventura Campos:

Gracias, presidente.

Bienvenida, señora Mas.

Usted nos ha contado las medidas que se han implementado para luchar contra la violencia de género, la violencia machista. Y lo hace a escasos días del 8 de marzo, cuando las víctimas..., hay todos los días. Y algunas bajo la guardia y custodia de la Generalitat Valenciana.

Nos gustaría que hubiera venido antes a esta cámara, con una mayor periodicidad, sobre los escalofriantes datos que se han ido sucediendo en esta comunidad, más allá de sacar un titular de cara al próximo miércoles.

Pero, en este sentido, estoy con usted que la violencia machista no es una lacra, porque conocemos el origen, conocemos las causas, pero también las consecuencias si no se aplican medidas eficaces. Y tardamos más de cinco años en aplicar medidas estipuladas en el pacto de violencia de género. En este caso, usted nos ha dado unos datos y también nos ha hecho referencia, y le agradezco que haya sido sincera, de que casi un 50 % de las medidas están en proceso o no se han realizado.

Señora Mas, los resultados hablan por sí solos, ¿no? Y hablan, sobre todo, sobre la urgencia de la implementación de todas estas medidas. No podemos esperar más, cuando el informe del Consejo General del Poder Judicial de la Comunidad Valenciana nos dice que se han registrado casi un 30 % más de denuncias de violencia de género. Que está bien que se denuncie, ya era hora de que las mujeres empezaran a denunciar, pero estos datos nos indican que la tasa sigue creciendo, ¿no? La tasa..., está la fecha, pero los resultados no son los que nos gustaría a todos y a todas tener. Y, sobre todo, los esperados.

Por no hablar también de la terrible, por decirlo de una manera, de la violencia sobre la mujer, que ya ha alertado a la fiscalía, sobre el aumento de los delitos sexuales cometidos por menores, con datos tan escalofriantes como el aumento de un 176 % de las violaciones a menores de dieciséis años en Alicante.

Es que, volviendo al tema de violencia de género, y también en el ámbito de los menores, la Comunidad Valenciana copa el 18 % de los casos de violencia de género entre menores. Está claro que ustedes están haciendo algo, están trabajando, usted nos ha explicado todas las medidas, pero hay mucho por hacer. Hay mucho trabajo por hacer y no puede esperar.

No estamos obteniendo los resultados que se debería exigir a una comunidad que cuenta con su propio pacto contra la violencia machista, un pacto firmado por todas las fuerzas políticas de la otra legislatura, incluso con su propia ley, y que no..., sinceramente, estos datos no suceden en otras comunidades autónomas. Tenemos unos datos muy alarmantes en esta comunidad.

Desde Ciudadanos, creemos que es esencial que se evalúen las medidas contenidas en el pacto para proponer las mejoras. Y así lo llevamos pidiendo desde Ciudadanos, que es

esta evaluación, años consecutivos, tanto en los presupuestos como en el debate de política general, y hasta ahora sin éxito. Yo creo que si no se evalúa la eficacia de estas medidas, no conocemos. Entonces, estamos trabajando a ciegas.

Por eso, le quería preguntar si han estudiado a qué se deben estos escalofriantes datos. ¿Han hecho alguna evaluación? ¿Pueden decirnos a qué se debe? ¿Hay alguna medida que pretendan incluir...

El señor presidente:

Vaja acabant, per favor, senyora Ventura.

La senyora Ventura Campos:

...-sí- en la reedición del pacto valenciano contra la violencia de género?

Y ya, para finalizar, en esta misma comisión se aprobó, a iniciativa nuestra, la inclusión en el pacto del derecho al olvido de las víctimas de violencia de género. ¿Qué sabemos? ¿Cómo y cuándo pretenden incluirlo?

Muchas gracias.

El señor presidente:

Gràcies, senyora Ventura.

Seguirem amb els grups. Ara era el torn del grup popular. La senyora Mezquita, quan vullga.

La senyora Mezquita Juan:

Gràcies, president.

En primer lloc, benvinguda, vicepresidenta.

La mayor igualdad, coincidirá conmigo, para las mujeres es que estas puedan decidir libremente su proyecto de vida: si quieren estudiar o no, si quieren trabajar o no, si quieren ser madres o no, si quieren formar una familia en solitario o no, y así sucesivamente.

Y, para ello, los que legislamos debemos proporcionar el marco legal para garantizar esas decisiones. El mayor empoderamiento de una mujer es la independencia en todos sus sentidos, comenzando por el económico. Y, en ese sentido, que puedan trabajar y ganar un sueldo digno y en igualdad de condiciones ante los hombres es fundamental.

Y aquí topamos con la misma piedra año tras año. La brecha salarial en nuestra comunidad persiste por encima del 20%, lo que se traduce en que las valencianas tendrían que trabajar 73 días más al año para que su salario medio anual se equiparase al de los hombres.

Y esto no solo repercute en el presente, sino también en el futuro, en las pensiones. Según los datos de la seguridad social, las mujeres valencianas han percibido un 33% menos de pensión media anual que los hombres. Esto es, unos 402 euros menos al mes. Y esta situación de precariedad salarial y laboral de las mujeres no se combate estando de brazos cruzados, se combate con políticas útiles.

Les planteamos en 2020 que se elaborara la estrategia valenciana para la eliminación de la brecha salarial y ustedes dijeron: «No». Año tras año la seguimos solicitando en los presupuestos, y ustedes la siguen negando. Y así les va a las mujeres valencianas, que siguen teniendo las mayores tasas de parcialidad laboral, que nos acercamos al 30%, así como la mayor tasa de desempleo y temporalidad. Y no lo digo yo, son extraídos de informes de Comisiones Obreras y UGT.

Y esto es en gran parte porque siguen siendo ellas las que asumen los cuidados familiares, porque no se ha avanzado en políticas de corresponsabilidad ni conciliación familiar. Le urgimos la necesidad de abordar una ley para la conciliación y corresponsabilidad hace tres años, y dijeron que no.

Por su parte, habla de bondades de un plan corresponsable, con fondos del estado, para perpetuar a las mujeres en el cuidado de las personas, según las propias bases del plan «... dirigít a la contractació de joves o majors de quaranta-cinc anys, especialment dones». Sí, sí, cómo se puede convertir en una oportunidad laboral condenar y perpetuar a las mujeres en los cuidados. Lo vemos también cómo lo hace promocionando los cuidados familiares en la dependencia, cuando sabe que el 95% es a cargo de mujeres.

Y otra cuestión que debemos garantizar a las mujeres valencianas es que no van a sufrir más violencia machista, pero han llegado al final de la vigencia del pacto valenciano de violencia de género sin ser capaces de cumplir la totalidad de las medidas. 45 medidas, un 15% sin ejecutar. Y seguimos pendientes de saber si las que efectivamente se han llevado a cabo han sido eficaces. Pero mucho me temo que no, porque los datos revelan que seguimos siendo la segunda comunidad con peores datos en violencia de género, con un incremento de la tasa de violencia en un 11%, muy superior a la media nacional. En agresiones sexuales hacia las mujeres también lideramos el ranking con los peores datos, con un incremento del 42% de las violaciones con penetración.

Y usted sigue calladita. No le he visto alzar la voz por la ley del «solo sí es sí», con las más de cincuenta y cinco reducciones de condenas que van en nuestra comunidad. No le he visto alzar la voz, como he dicho, exigiendo la dimisión de la señora Montero por esa ley atroz, que perjudica tanto a las mujeres...

El señor presidente:

Senyora Mezquita, per favor, vaja acabant.

La senyora Mezquita Juan:

...como tampoco le vimos alzar la voz en el caso del exmarido de la señora Oltra, pese a haber más de trece cargos de

la Generalitat imputadas. Así que le pregunto, señora Mas: el próximo 8-M, ¿qué pancarta va a llevar usted?

Muchísimas gracias.

El senyor president:

Gràcies, senyora Mezquita.

Continuarem amb els grups. Ara és el grup Compromís. Senyora Àlvaro, quan vullga.

La senyora Àlvaro Cerezo:

Gràcies, president.

I benvinguda, senyora vicepresidenta.

Arribem al 8-M amb alguns assoliments importants. I, justament, avui entra en vigor a tot l'estat la llei de salut sexual i reproductiva i d'interrupció voluntària de l'embaràs, un element fonamental per a la nostra salut i per als nostres drets. I hem de felicitar-nos per estos avanços, però també arribem amb molta feina pendent, amb molta lluita, amb molta tristesa per tantes dones assassinades. Un final i un començament d'anys molt dolorosos.

I pel que fa ja al contingut d'aquesta compareixença, vull emfatitzar en la xarxa d'agents d'igualtat de totes aquestes professionals que desenvolupen les polítiques d'igualtat per transformar la nostra societat de cada racó del país. Estem vivint un creixement d'esta xarxa, tant qualitatiu com quantitatiu, al passar d'eixe servei d'Infodona, a on no hi havia formació, ni tan sols transparència en la seua contractació, a la xarxa que estem consolidant actualment.

Ja ha comentat vosté que els ajuntaments majors de cent mil habitants ja compten amb el servei. I jo li pregunte, com podem arribar a eixos ajuntaments que encara no disposen del servei? Com pot la conselleria d'igualtat convèncer dels beneficis d'implementar aquesta figura de serveis socials municipals, a banda del finançament que ja s'ofereix?

Hem de recordar que la llei de serveis socials determina, almenys, una unitat d'igualtat, una professional, en els ajuntaments majors de vint mil. I pensem que esta xifra és molt positiva; ambiciosa, però real. I pensem que cal fer el possible per a aconseguir-la.

Vull també parlar del pla Corresponsables, fonamental per a la igualtat en el mercat laboral. El 2021, 289 municipis sigueren beneficiaris. Una llàstima pels que es queden fora, pels que ni tan sols demanen els recursos, perquè els seus alcaldes consideren que allò de la corresponsabilitat ja no cal. És el «no nos metamos en eso» d'«eme punto» Rajoy al voltant de l'escletxa salarial. I continua molt present encara en alguns ajuntaments, malgrat que siga a costa de la seua ciutadania. Davant d'això, més accions.

I vull preguntar-li també per eixes novetats formatives orientades als homes. Necessitem conciliació, però necessitem

que siga corresponsable. I això els interpel·la a ells, perquè canviar bolquers no és una heroïtat, ha de ser també el seu dret i deure com a pare.

I acabe amb les violències masclistes. Reivindicar des d'ací el gran treball que es fa en el pacte. El pacte ha sigut pioner i és un exemple a seguir i, per descomptat, a continuar millorant. Ha comentat vosté allò de la *lactra de la violencia de género*. Ja ho deia la seua predecessora, la senyora Oltra, i coincidim en el fet que cal molta pedagogia al respecte als mitjans de comunicació també, perquè deixen de parlar de xacra com si no hi tingueren remei. Posem-hi remei i seguim.

Ens veiem al 8M.

Gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyora Àlvaro.

Ara, per acabar la primera part dels grups, la senyora Mustafá, del grup socialista. Quan vullga.

La senyora Mustafá Ávila:

Gràcies.

Gràcies, senyora vicepresidenta, i benvinguda de nou a esta comissió.

Clar que els anteriors governs ni tan sols complien la seua llei, vicepresidenta, perquè la igualtat no els importava gens ni miqueta. El Partit Popular no ha impulsat mai cap política transformadora en matèria d'igualtat. A nivell estatal s'han abstingut, han votat en contra o les han recorregudes. Per tant, cap sorpresa, senyora Mas.

El grup socialista, per descomptat, se suma a eixe condol per les dones assassinades i pel xiquet de tan sols onze anys.

M'ha agradat eixa expressió de «fracàs social» per a referir-se a la violència de gènere, perquè és la nostra societat, en el seu conjunt, la responsable d'acabar amb les desigualtats que, en massa ocasions, fan insuportable la vida de les dones o que, directament, acaben en ella. Per això, cal ressenyar la importància d'eixos protocols de detecció i també de pagar impostos, com bé ha dit vosté, efectivament, perquè sense dotació econòmica no hi ha forma de posar accions en marxa.

I, parlant de diners, certament sense independència econòmica no pot haver-hi llibertat. Històricament, les dones no hem sigut les posseïdores dels diners i això ha sigut, potser, el principal entrebanc per a estar en la presa de decisions.

Respecte a les mesures que vosté ha enumerat, li dic el mateix que vaig dir al ple la setmana passada: és un motiu d'orgull. Ser la primera comunitat que va equiparar eixes indemnitzacions per mort per violència de gènere a mort per terrorisme és un gran motiu de satisfacció.

Respecte a la violència sexual, pagar per comprar el cos d'una dona no pot ser mai lícit. Ha dit vosté que imaginem 140 voltes esta sala. Jo els convidaria a pensar, no a imaginar, els consumidors de prostitució que hi ha. Ha dit vosté que han sigut 1.540 dones ateses. Si pensen en la quantitat de puters que han pagat per violar-les, seran conscients de la societat que tenim i de la urgent necessitat d'actuar per a canviar-la.

Ha parlat vosté també del pacte, una ferramenta estupenda que cal renovar i actualitzar, i que, en la nostra opinió, hauria d'impossibilitar la presència de maltractadors condemnats en les nostres institucions. Avergonyix, i molt, tindre algú condemnat per injúries i per vexacions a la seua parella al nostre Consell de Transparència i a la Junta Electoral. Avergonyix el silenci del grup que el va proposar quasi tant com l'actitud de qui el porta de candidat. En fi.

I potser discrepe amb vosté en alguna cosa, en els models. De menuda a mi, per exemple, m'encantaven els ral·lis, però a la tele no veia mai cap dona pilot. Potser si haguera tingut una referent haguera intentat ser com ella. Ells que canvien els bolquers a casa, clar que sí, però nosaltres, les dones, a ocupar l'esfera pública.

Estic d'acord amb vosté que aconseguir la igualtat precisa d'acords, de superar partidismes i de fer causa comuna. Per això, jo també vullc agrair la feina de tots i totes en els últims anys, de les cares visibles i de les que no ho són, però que estan quan se les necessita. El meu agraïment especial a Vicent Ribelles, per estar sempre, per contestar sempre, clar que sí.

I també el nostre reconeixement, el del grup socialista, a les portaveus d'igualtat de les forces democràtiques. Amb elles, i des de les diferències, hem pogut arribar a molts acords per unanimitat en l'anterior legislatura i, en esta, només ha pogut ser per majoria.

Vull mostrar la meua estima personal a Mònica Àlvaro, a Cristina Cabedo, a María Quiles i a Marisa Mezquita, però també a les anteriors portaveus, a Mercedes Ventura, que està hui ací, a Maria Josep Ortega i a Blanca Garrigues. Ser la portaveu d'igualtat dels socialistes valencians és un privilegi, però debatre amb vostés ha estat un plaer.

Gràcies de nou. I, senyora Mas, força i endavant.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyora Mustafá.

Acabat el primer torn dels grups, ara continuarà la vicepresidenta, amb un temps il·limitat, per a contestar les preguntes que li han fet els grups o fer algun aclariment o alguna aportació.

Quan vullga.

La senyora vicepresidenta del Consell i consellera d'Igualtat i Politiques Inclusives:

Gràcies, president.

Bé, jo vaig a començar..., bé, faré un poc la contestació global.

Agrair, òbviament, les intervencions, sobretot les constructives, que crec que sempre aporten molt més, ja que, a més, quan parlem del Pacte valencià contra la violència de gènere i masclista estem parlant d'una cosa conjunta, col·lectiva, i no només d'una única pota, que és la del govern, en este cas.

Per tant, crec que quan parlem d'eixe pacte, sobretot, quan parlem d'eixes polítiques que hem de fer contra la violència, contra totes les violències, ens hem de sentir totes i tots interpel·lats. Totes i tots. Perquè totes i tots som actors i actrius partícips d'eixe pacte.

Comence amb una de les qüestions que comentava la senyora Mustafá. No sé si se m'ha entés malament. A vore, jo no dic que no n'hi hagen referents en llocs importants, és evident, però..., i vaig a parlar de mi en primera persona perquè no hi hagen malentesos. No és revolucionari que jo siga vicepresidenta. No ho és. Per a mi, el que és revolucionari és tindre a la meua parella ajudant-me..., «ajudant-me», *ojo*, que és el primer que pensem automàticament, quan no m'està ajudant, perquè tenim una criatura entre els dos. Per tant, no m'està ajudant a mi, sinó que està ajudant, a mi, que jo puga ostentar este càrrec. Però està *cocriant*, si em permeteu l'expressió, al meu xiquet de díhuit mesos perquè jo puga estar també en un càrrec de responsabilitat. Per a mi, el que és revolucionari és tindre una relació de parella en igualtat respecte a la cura del nostre fill.

Això em pareix molt més revolucionari que ser vicepresidenta, perquè això ho pose en valor des de la perspectiva que també anem avançant com a societat i, per part de tots els sectors, de totes les parts, en la corresponsabilitat, en la cura cap a aquelles persones que ens necessiten en les nostres famílies, en les nostres comunitats. I que, per descomptat, que sí, que és important tindre referents, però sobretot el blindar els espais també privats, interns, que ens fa que totes i tots, en igualtat d'oportunitats, puguem accedir a eixos llocs de responsabilitat.

Miren, jo pensava que hi havien debats que ja no suscitarien reflexions d'un caire concret, però sí que vull entrar, per exemple, en una de les qüestions que és, moltes voltes, estesa en la nostra societat, i que crec que també hem de desmuntar i de desconstruir, per dir-ho aixina, i és la de les denúncies falses. Vull dir, siguem realistes.

Segons les dades de la Fiscalia General de l'Estat, no *la consellera roja peligrosa morada*, no sé, la Fiscalia General de l'Estat, de 2009 fins al 2021, un total de 1.870.000 denúncies. Només 153 han sigut sentències condemnatòries per denúncies falses, i això representa el 0,0084% de les denúncies. Eixa és la realitat, la realitat de la Fiscalia General del Estado, *no de la consellera roja peligrosa*, val?

Per tant, crec que hem de ser conscients i, si no entenem que el poder judicial..., *ojo, cuidado*, eh?, el poder judicial no és suficientment objectiu com per a dirimir si una denúncia és falsa o no i desacreditar eixe percentatge tan ínfim, és que n'hi han forces polítiques que qüestionen el nostre estat democràtic de dret. I això és un altre debat que res té a vore amb la violència de gènere.

Però, en resum, no li fa ningun bé, ningun bé ni a la nostra democràcia, ni a les dones que estan denunciant en un acte, a més, de valentia, les situacions que estan vivint, que estan patint, i que alguns voldrien que estiguessen calladetes, però que n'hi ha moltes dones que s'atreixen a alçar la veu i a demanar ajuda, que és el que estem interpel·lant i reclamant des de les administracions. Que ho facen sabent que tenen a les administracions al seu costat per a ajudar-les, per a agafar-les de la mà i per a donar-los i dotar-les d'un futur a elles i als seus fills i a les seues filles.

I això és important que acabem de desmuntar-ho, perquè no és cert que les lleis desprotegisquen ni a les víctimes ni als seus fills i filles; tot el contrari. Jo no sé quantes vegades hauré dit en el meu discurs, i en cadascuna de les mesures que hem posat en marxa, «dones, fills i filles». En tot moment, perquè és una atenció transversal dins de l'àmbit familiar i és una atenció, a més, com deia, centrada en el benestar de totes les víctimes. De totes.

Però bé, jo..., em pareix que amb això conteste a moltes de les preguntes. No em vaig..., és que en algunes inclús m'estava plantejant si explicar què és la violència de gènere, però és que em pareix un poc trist arribar a este punt i a este dia de..., no sé, hui què és? 2 de març del 2023, a explicar què és la violència de gènere. Vull dir, eixe capítol m'aneu a permetre que me'l bote, perquè crec que, almenys, la majoria dels que estem ací hem signat un pacte contra la violència de gènere i masclista i, per tant, entenc que, al signar-ho, hem entés totes i tots el que era. No em retrotrauré a debats, en fi, interessats.

Però, miren, també parlant d'esta compareixença, jo vinc quan em citen. La meua compareixença de petició pròpia està demanada des del mes de novembre, que és quan férem eixe resum del cinquè pacte contra la violència de gènere i masclista. Si ha caigut uns dies abans del 8-M, no depén d'esta consellera. Jo vaig fer la sol·licitud quan la vaig fer. Depén, en tot cas, d'estes Corts i dels seus ritmes parlamentaris, que jo no vaig a entrar a valorar, no em pertoca. Jo, com he dit, vinc quan se me cita.

Però continuem, evidentment, tenint un problema molt gran, i és l'increment de casos de violències sexuals. I evidentment que queda molt de treball per fer, lar que sí. És que, si no, no estariem plantejant la reedició del pacte. I sempre és una mala notícia. Tant de bo el primer pacte haguera solucionat definitivament i haguera erradicat per complet la violència de gènere, però no és aixina. No ha sigut aixina.

I jo compartisc, a més, una de les seues valoracions, senyoria, i és que hem de millorar la metodologia d'avaluació. Jo en això estic d'acord. Que no vol dir que no s'haja fet, eh? Que no vol dir que no s'haja fet cada un dels anys. I que no vol dir que no ens seguïem farà tres mesos o quatre gran part de les persones que estem ací, en Casa Mediterrani, en Alacant, a avaluar també eixe pacte. És que eixa avaluació no només recau en l'obligació de l'administració, recau sobre cadascuna de les persones i entitats, partits polítics, etcètera, que hem signat eixe pacte. I eixa avaluació ha de ser col·lectiva, però és que eixa avaluació també s'ha de donar al llarg d'estos mesos, en la configuració del nou pacte.

Perquè és importantíssim que mirem quines són les mesures que s'han fet, quines són les que falten, evidentment, i

quines estan en marxa, per comprovar quines han de continuar. Perquè igual tenim mesures que hem implementat i que no tenen per què acabar, perquè han de continuar estant i les hem d'ampliar, per exemple. Però n'hi han altres que igual sí que hem hagut d'acabar i ja està. Passar de 6.000 euros a 75.000 en indemnitzacions i tal, fet. Tic. Ja està. Ho mantenim i fem més coses.

Vull dir, hem de vore, en conjunt de la societat, del moviment feminista, de les universitats, de la patronal, dels sindicats, quines són les mesures que han funcionat millor, quines han funcionat pitjor i quines són les noves que volem incorporar. Perquè el nostre món va evolucionant i, en alguns casos, involuciona, com és en este cas. Tenim problemes de plantejaments que, per exemple, fa cinc anys no existien, de qüestionar la violència de gènere, i ara n'hi ha una part de la societat que sí que la qüestiona. Doncs això és involucionar.

Per tant, esta reedició del pacte ha d'estar oberta a nous camins, a noves fórmules, a noves mesures polítiques que puguem implementar entre totes i tots. I esta administració i esta consellera està disposada a parlar, a debatre, a escoltar i a assumir aquelles propostes que a totes i a tots ens pareguen millors per a reeditar eixe pacte, sense sectarismes.

Perquè, com he dit en el meu discurs, no és una qüestió partidista, no és una qüestió que interpel·le només a tres dones, quatre dones concretes, amb dos noms i cognoms. No, no, no; estem parlant d'una qüestió que ha de ser el suficientment transversal perquè arrelle en la cultura de la nostra societat. I en això sempre trobaran a esta consellera i, com deia, en este camí que ens hem marcat de treball al llarg dels propers mesos.

A mi m'agradaria que abans del 25-N d'este any poguérem tenir aprovat este pacte valencià contra la violència de gènere i masclista. Crec que seria un èxit. Crec que, a més, eixe procés ha de ser participatiu, donat també no només la importància d'este pacte, sinó també la interlocució i la participació de tants elements, persones, entitats, partits, etcètera, diferents. I crec que això enriquirà moltíssim l'estratègia per als propers cinc anys.

I eixes mesures que haurem de determinar les haurem de determinar entre totes i tots, com deia. Crec que tot el món que participa d'este pacte té ganes de ser escoltat, de poder aportar i de poder, bé, dir la seua visió, també, no només de l'avaluació, que és importantíssima per a poder partir de base per a la construcció del següent, sinó també de com veu des de les seues ulleres, com deia, violeta, les seues ulleres lila, com ha de ser eixe pacte posterior.

I tenim molts reptes. Alguns estaven comentant la bretxa salarial, evidentment que sí, però també l'administració està fent molts passos en això, jo crec que hem de ser conscients també. I farà tres mesos, per exemple, la meua conselleria impulsàvem una de les mesures, probablement, més feministes, més feminitzades dels últims anys, i és l'homologació salarial, que signarem amb patronal i sindicats i amb entitats del tercer sector, per a, precisament, equiparar els sous ja no dic entre homes i dones, sinó entre les mateixes categories professionals dins de la mateixa conselleria. És a dir, que una infermera o un infermer cobrarà el mateix treballant en serveis socials o treballant en un altre departament, dins de la mateixa administració.

I això ho hem fet i ho anem a fer d'ací al 2026. O siga, eixes polítiques també de reducció de les bretxes salarials i, sobretot, d'homologacions salarials i d'equiparacions, s'estan fent en l'administració.

I respecte a la corresponsabilitat. Home, jo crec que dir que no s'ha avançat... En fi, jo crec que hem de ser també realistes i vore com els avanços no només s'han de donar des de l'administració, sinó també des de la societat. Els avanços en la corresponsabilitat han d'acabar, per començar, per no dir que «ens ajuden», com estava comentant jo abans. Des de la mateixa manera de parlar i d'actuar que tenim cadascú de nosaltres en la nostra vida privada, com des de l'administració implementant mesures, òbviament, per a fomentar que eixes coses passen. Clar que sí.

Seria incongruent, per exemple, que parlàrem d'usos del temps, que no sé si vosaltres participàreu totes en eixa comissió que féreu ací en les Corts, i que després no implementarem cap tipus de mesura. Seria incongruent. Seria incongruent que parlàrem d'usos del temps i que en estes Corts continue acabant-se a les deu de la nit un ple. Doncs seria incongruent.

Per tant, crec que n'hi han moltes mesures que podem prendre totes i tots els que estem ací, cadascú des del seu àmbit, no només des de l'administració, per a poder fomentar eixa corresponsabilitat.

Però, a més, hem de ser conscients, quan parlem, sobretot, de les cures, que fer certes afirmacions queden lluny de la realitat. No podem dir que el 95% de les cures en la dependència les hem traslladat a la llar, com si fora una decisió d'esta conselleria. Nosaltres donem a triar el model d'atenció que vol la persona en situació de dependència, si és que vol que la cuide un familiar, si vol que la cuide un professional –els dos casos en la llar– o si vol anar a una residència. Les tres opcions.

És més, els ho vaig dir farà poques setmanes en un ple: ens denunciaren. La patronal ens denuncià per este model i guanyàrem. Europa, els tribunals europeus, ens donaren la raó farà cinc setmanes, que allò lògic és donar a triar el mètode de cures que vullga rebre la persona en situació de dependència. I donar i dotar de dignitat a cadascuna d'eixes figures.

I la realitat social del nostre país és que la gent, sobretot en situació de dependència, preferix estar, en primer lloc, a sa casa i rebre les cures en sa casa. I, en segon lloc, preferix que eixes cures, si poden ser per qüestions laborals, per qüestions de conciliació, per moltes altres, les reben per part de persones familiars. Eixa és la realitat, la vullguem vore o no. Però la realitat de l'administració és dotar de diferents canals i garantir els diferents canals perquè siga la persona la que trie i tinga totes les opcions. I, com deia, això ens donà la raó el Tribunal Europeu.

M'ha ofés, i ho he de dir, allò de «siga usted calladita con lo del "solo sí es sí"». M'ofén per la manera d'expressar-se i de dirigir-se cap a mi, òbviament, però també perquè crec que he sigut clara des del primer moment, des del mateix mes de desembre, quan s'inicia eixe debat. Jo crec que no puc dir-ho ni més clar ni més alt. I el mateix que vaig dir en desembre, ho vaig dir en gener, ho vaig dir en febrer i ho dic hui, que és

març. Si n'hi ha alguna cosa que no funciona, que es canvie. Fi. El mateix que vaig dir en desembre, en gener, en febrer i en març. Jo no soc tan sectària.

Ara, el que sí que he dit és que és una bona llei. És que la resta de la llei és una bona llei. És una llei que, a més, atorga una protecció major a les víctimes, que posa el consentiment en el centre. És una llei que forma molt més les persones encarregades d'atendre eixes dones. I això, a mi, no només em dona esperança, sinó que em fa pensar que és una bona llei. I si n'hi ha un tema concret que se'n deriva d'aquesta que no funciona, que es canvie. Però sense sectarismes.

I em té igual que la llei l'haja fet Perico *el de los palotes* o Juan Palomo, és que em té igual. Però crec que és una cosa que no se li pot atribuir a esta consellera perquè s'haja mantingut callada. Crec que és injust, tremendament injust. I ja són ganes d'atacar per atacar, perquè crec que he sigut molt clara.

I després, quina pancarta portaré el 8-M? Doncs «El 8-M se sale». Eixa és la que portaré la setmana que ve. Una campanya, a més, que els convida a entrar a vore-la. Una campanya moderna. Una campanya que parla en un llenguatge que no és propi de l'administració perquè puga arribar a molta més gent, que això moltes vegades també es perd en eixe llenguatge administratiu, i hem volgut fer una campanya que puga interpel·lar a tot el moviment feminista, a totes les dones; també als homes. Jo convida, també, que tota la societat valenciana participe del 8M, crec que seria el gran èxit. I, evidentment, portaré eixa pancarta el proper 8M, i ho faré en la ciutat d'Alacant.

Comentava la senyoria de Compromís..., jo crec que hem de fer pedagogia, i encara molta més, entre els municipis. Molta més. Perquè, a més, estem parlant d'unes figures que són claus per al desenvolupament de les polítiques d'igualtat en els diferents ajuntaments. I té igual que siguen xicotets, que grans, que d'interior, que de costa... O siga, eixes polítiques d'igualtat han d'existir en els ajuntaments, i no com la maria de l'ajuntament, participació, que sempre sol tal, que si les festes... No, no, no, no. Són polítiques que han d'estar impregnades en tots els departaments de qualsevol ajuntament.

I a mi m'agradaria que tinguérem una onada de peticions per a poder ampliar eixa xarxa, que és importantíssima; que, a més, hem fet grans esforços en els últims anys per a poder, com deia, incrementar-la. I, sobretot, per a poder garantir la translació d'eixes polítiques d'igualtat també en els ajuntaments, que al cap i a la fi és la primera porta que toca qualsevol ciutadà o ciutadana.

Per la meua part, crec que he contestat a tot. Però, bé, crec que hi ha un segon torn; si tenen alguna qüestió més, estaré encantada de contestar-los.

El senyor president:

Moltes gràcies, vicepresidenta.

Ara anem a obrir un segon torn, els grups que ho demanen.

Començarem, una altra vegada, per la senyora del Grup Vox Comunidad Valenciana, la senyora Criado. Quan vullga.

La senyora Criado González:

Señora *conseller* de «igual da», le he formulado cuatro preguntas; a tres no me ha contestado y la otra creo que no me ha escuchado con la debida atención.

Por otro lado, me alegra que reconozca usted que sus leyes no sirven para nada, ya que ha dicho que cada vez hay más víctimas de violencia machista. Eso está muy bien, demostrar que el dinero se está tirando a la basura.

Viene a esta comisión a colgarse medallas, medallas que deberían avergonzarle. Viene a sacar pecho de su llamada ley de igualdad, del pacto y de la ley de violencia contra la mujer, que no genera más que desigualdad, división y confrontación entre hombres y mujeres, aparte del derroche de dinero que tanto cuesta ganar a los valencianos.

El resto de partidos le aplaudirán, ¿verdad, señora Mustafá? Todos van a una. Vox no está aquí para darle palmaditas en la espalda. Vox está aquí para decirle alto y claro que no se puede criminalizar injustamente al hombre; que son una farsa, eso de que vivimos en un heteropatriarcado opresor y el invento de las brechas, ya que hombres y mujeres somos iguales en derechos y obligaciones. Vox está aquí para defender a las personas, sean hombres o mujeres. Estamos para dar voz a muchos ciudadanos indignados con sus leyes basuras, leyes absurdas que pretenden el desorden social.

Todo empezó con la llamada ley de violencia de género, y de ahí han venido la del «sí es sí», la trans, la de igualdad, que legitima la zoofilia... (Veus) ¿Qué les queda por hacer? En fin, no vamos a darles ideas porque son capaces de lo peor. Su objetivo es acabar con la familia natural y, para ello, cargan contra uno de los pilares que la sostiene, el hombre. Nos quieren sin libertad, sin igualdad, sin familia. Sus leyes son tan absurdas que criminalizan por matar a una rata, pero no por matar a tu propio hijo con el aborto.

Ustedes, el gobierno de las listas paritarias y defensa...

El senyor president:

Senyora Criado, per favor, limite's a parlar del que ha exposat la senyora vicepresidenta.

La senyora Criado González:

...de las mujeres, es el que ha abierto la celda a los violadores en España –lo estoy haciendo, señor–, habiendo beneficiado hasta el momento a 646 y excarcelado a 65 delincuentes sexuales. Son el gobierno del lenguaje inclusivo, son el gobierno de las leyes basura. Algún día responderán por todos los daños que están causando a tantísimos ciudadanos.

Están intentando implantar una dictadura bajo la excusa de protección y cuidado, pero la realidad es que no les importa absolutamente nadie, ni las mujeres, ni los LGTBI, ni los niños. Poca vergüenza la suya cuando, ante la pregunta que le formulé en el pleno sobre la pederastia, me contestó con la ley de protección a la infancia y a la adolescencia.

El senyor president:

Senyora Criado, li demane respecte per a...

La senyora Criado González:

Sí, se lo repito, no tiene vergüenza...

El senyor president:

Senyora Criado, estic parlant jo. Un moment.

La senyora Criado González:

Estoy hablando con todo el respeto del mundo.

Si a usted le preocupan los valencianos, hombres y mujeres, intentaría...

El senyor president:

Senyora Criado!

La senyora Criado González:

...descubrir cuáles son las verdaderas causas para buscar soluciones, pero ustedes utilizan a las personas. Es lo único que hacen. Y, por ello, en lugar de buscar las verdaderas causas en todas las muertes para poner soluciones, solo recogen datos de muertes asesinadas a manos de hombres heterosexuales y de niños asesinados por sus padres. Leyes, todas ellas, que son contrarias a la Constitución al atacar la libertad, la igualdad y la vida.

Nos van a tener siempre enfrente. En Vox lucharemos siempre por la defensa de la vida, de la igualdad, de la familia y de la libertad.

Muchas gracias.

El senyor president:

Seguirem amb el torn de paraules.

Pel grup Ciudadanos, senyora Ventura. Quan vullga.

La senyora Ventura Campos:

Bueno, gracias, presidente.

Volvamos al siglo XXI.

A ver, en primer lugar, señora Mustafá, le quiero también agradecer, que ha sido un placer negociar y debatir con usted. Sobre todo en la otra legislatura, que yo era la portavoz en esta comisión, y pudimos trabajar de manera muy positiva un dictamen contra la violencia machista, que existe, volvamos a la realidad, y la violencia de género. Y también nuestro grupo ser firmante y participante del pacto contra la violencia de género. En ese sentido, ha sido un placer trabajar en la anterior legislatura y trabajar también en esta con todos ustedes.

Dicho esto, señora Mas, es una realidad que las medidas implementadas contra la violencia de género no son suficientes, y lo ha dicho también usted y también lo ha dicho parte de la oposición, pero también se lo dijeron en Alicante, en el acto del seguimiento del pacto. Señora Mas, sus políticas no están funcionando como deberían. Necesitamos más actuaciones concretas y necesitamos que se evalúen las políticas públicas.

Y no solo lo pide nuestro grupo parlamentario, que lo hemos pedido por activa y por pasiva, sino que también lo solicitaron las instituciones y los profesionales que estaban en el aniversario del pacto contra la violencia de género. Lo pidieron estas instituciones, y pidieron que se evaluaran las diferentes medidas porque muchas de ellas no están funcionando. Y, si no se evalúan, no se conoce. Y, por eso, quería saber..., usted sí que me ha dicho lo que están haciendo, pero si van a mejorar esta herramienta de la medida o van a evaluar de manera seria.

En este sentido, también me preocupa, en cuanto a las evaluaciones, no me lo quiero dejar..., porque sí que es cierto que están los coordinadores de igualdad en los centros educativos, pero, si no lo están haciendo ya, le invito yo a que lo haga, sobre si ustedes les preguntan a estos coordinadores qué problemáticas se encuentran en los centros. Sobre todo para evaluar qué función están haciendo, cómo lo están haciendo y la problemática que se encuentran, para poder poner medidas de actuación y prevención. Porque me preocupa muchísimo el nivel alto de violencia que hay en las aulas, el nivel alto de violencia machista entre nuestros jóvenes y, sobre todo, el nivel de delito sexual.

¿Esto lo encuentran los coordinadores? ¿Tienen información sobre qué se encuentran los coordinadores en las aulas? ¿Y qué medidas van ustedes a implementar para mejorar? Yo tengo dos niñas de dos años y me preocupa muchísimo. Primero, porque son mujeres y, segundo, porque veo que hay mucha violencia machista en las aulas y no estamos mejorando. Y esto me preocupa, de verdad. En su casa tienen un modelo de corresponsabilidad y un modelo muy positivo en la crianza, pero no sé lo que están haciendo ustedes, si están evaluando y están poniendo medidas para ello. Y se lo digo ya no como política, sino también como madre.

Y, por otro lado, no puedo dejar de lado los mayores bochornos que han existido a la comunidad, como es el caso de los

abusos sexuales en los centros de menores. Hechos que han llegado hasta las instancias europeas. ¿Han evaluado ustedes los protocolos aplicados en los centros de menores tutelados por la Comunidad Valenciana para evitar que se cometan delitos contra la libertad y la indemnidad sexual contra sus residentes?

Y, como ya no me queda más tiempo, que el presidente me va a cortar, también me preocupa que no tomemos en serio las medidas de conciliación y corresponsabilidad, cuando en la Comunidad Valenciana hay dos puntos más de desempleo femenino que masculino. ¿Qué va a hacer? Apliquemos medidas más innovadoras y apostemos...

El señor president:

Vaja acabant, per favor, senyora Ventura.

La senyora Ventura Campos:

...por la corresponsabilidad real, por favor.

El señor president:

Ara, per tres minuts, el grup popular, la senyora Mezquita. Quan vullga. *(Intervé sense micròfon)*

La senyora Mezquita Juan:

Gràcies, president.

Señora Mas, vaya por delante que nuestro compromiso con el pacto valenciano es firme y lo va a tener, lo ha tenido y lo seguirá teniendo.

Presentamos una PNL para que, de alguna manera, una herramienta indispensable era la medición, la efectividad de las medidas. Y espero que..., se aprobó por todos los grupos, así que espero que nos explique un poco en qué va a consistir ese sistema de evaluación de la efectividad de las medidas.

Pero, señora Mas, volviendo un poquito a todo lo que hemos comentado antes, es evidente que las políticas están fallando, que no funcionan para mejorar la vida de las mujeres valencianas ni para protegerlas. Y puede hablar de incremento de recursos, pero la realidad es muy palpable: las mujeres valencianas son más pobres. El año pasado, Cáritas salía diciendo que la pobreza tiene rostro de mujer y, este año, Casa Caridad pone de manifiesto que han atendido a mujeres en extrema vulnerabilidad y que se ha incrementado su atención en un 63% respecto al año anterior.

Continúa existiendo esa desigualdad salarial y se constata la brecha de cuidados. Y lo dice un informe de *conselleria* de economía, que incide directamente en la alta parcialidad femenina, cercana ya al 80%.

Seguimos sin medidas directas para solucionar los problemas de conciliación familiar y la corresponsabilidad, que sobrecarga y castiga sobremanera a las mujeres.

No han desarrollado ninguna política encaminada a velar por que las mujeres que quieran ejercer su maternidad no se vean obligadas a postergarla o incluso a renunciar a ella. Pero ¿qué problema tienen con la maternidad, su protección y fomento?

Y hablando de maternidades, que ustedes no han dudado en echar a la calle a la asociación Provida de Castellón, que atiende a más de trescientas mujeres embarazadas y con niños. Y me gustaría saber si han buscado alguna alternativa para que puedan seguir atendiendo a estas mujeres.

Habla de feminismo e igualdad, pero han incumplido de forma reiterada muchos de sus anuncios y promesas. Anunciaron en 2018 el Centro Mujer de Elche; 2019, 2020, 2021, 2022, 2023 y sigue sin ser una realidad. También en 2018 anunciaron otro Centro Mujer en Vinaròs, y a este ni se le espera. Ximo Puig anunció una oficina de denuncias especializadas en Alicante hace tres años, ¿alguien la ha visto? Han estado dos años sin aprobar el tercer plan de igualdad de la administración de la Generalitat. Es que siempre dando ejemplo. Estamos a punto de cerrar la legislatura y ya nos ha confirmado que no va a haber la renovación del pacto en esta legislatura, que será para la siguiente, cuando han dispuesto de más de seis meses.

Se cierran nueve juzgados de violencia de género y usted permanece impasible, pese a que alejan un recurso tan fundamental de muchas mujeres valencianas, y no he visto que usted le recriminara absolutamente nada a la señora Bravo. Hablaba usted de la importancia de la proximidad de los recursos, cuando hacía mención a los centros mujer 24 horas, y, en cambio, en este sentido usted ni se ha pronunciado.

Representan..., y perdóneme que se lo diga, es que representa usted a un feminismo sectario, en el que existen mujeres de primera y mujeres de segunda en función de si piensan o no como usted. Un feminismo en el que existen víctimas de primera y víctimas de segunda, en función de quien sea el agresor.

Pero todos van guardando cómplice silencio, en el caso del exmarido de la señora Oltra, pese a haber 13 cargos imputados...

El senyor president:

Senyora Mezquita, per favor, vaja acabant.

La senyora Mezquita Juan:

Tampoco le he visto preocuparse por la extensión del caso Mediador en la Comunidad Valenciana, que, vamos, hablamos de un diputado socialista que está condenado por prostitución..., perdón, que está condenado por prostitución no; que mientras en el congreso se estaba condenando la prostitución, se iba a un burdel de putas.

En el tema del silencio atronador de la ley del «solo sí es sí», se lo vuelvo a decir,...

El senyor president:

Senyora Mezquita, li he dit que vaja acabant, per favor.

La senyora Mezquita Juan:

...ya se lo dije en otra ocasión, -sí, acabe ja- quiero que les diga a esas mujeres que están sumamente preocupadas por las reducciones de condenas de violadores si va a exigir la dimisión de la ministra de igualdad y que se depuren responsabilidades. En ese sentido era lo que yo le decía de qué pancarta va usted a lucir el 8-M.

Muchísimas gracias.

El senyor president:

La senyora vicepresidenta té tres minuts. Serem un poc més bondadosos, perquè contestar a tot el que li han dit...

La senyora vicepresidenta del Consell i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Val, gràcies.

El senyor president:

...entenem que... Però, intente limitar-se el que puga.

La senyora vicepresidenta del Consell i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Gràcies, president.

Jo no sabia que quan en un recurs de l'administració entrava una dona víctima de violència de gènere se li preguntava el partit. Perquè això és el que vosté ha dit, que n'hi han víctimes de segona i víctimes de primera en funció de si són afins a Compromís o no. Eixa és la barbaritat que vosté acaba de dir.

Jo..., em pareix que un partit que vol ser alternativa de govern, el principal de l'oposició, que diga, en un tema tan sensible com este, i en un pacte a on estan incorporats, que este govern fa mesures i les aplica en funció de si la dona ha votat a Compromís o no, perquè això és el que ha dit vosté, bé, em pareix que és banalitzar un tema tan important com és la lluita contra la violència de gènere que no és propi d'este parlament. (Veus) No és propi d'este parlament.

Jo crec que podem debatre, podem estar en major o menor consonància amb les mesures concretes, però crec que hi ha línies que no podem traspasar mai. Perquè traspasar certes línies és posar-nos a l'altura d'alguns companys que tenen vostés de viatge, o futurs companys de viatge. I això és fer trontollar un estat de dret i democràtic com el que tenim.

Perquè, clar, senyora Criado, jo soc consellera. Ama, consellera, vicepresidenta. I a mi quasi que em faria il·lusió fer-li una pregunta, que ja sé que no la pot contestar, però és que a vosté no li dona vergonya fer la intervenció que ha fet?

La senyora Criado González:

Estoy superorgullosa...

La senyora vicepresidenta del Consell i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Perquè és que em pareix, em pareix... (Veus)

El senyor president:

Senyora Criado, no té vosté la paraula.

La senyora Criado González:

Me ha preguntado, me ha preguntado...

El senyor president:

Senyora Criado, no té vosté la paraula. No em faça que la cride a l'ordre!

La senyora vicepresidenta del Consell i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

...que dir, que amenaçar directament una consellera, dient-li: «Algún día responderán a lo que están haciendo», em pareix...

La senyora Criado González:

Pues sí, pues sí...

El senyor president:

Senyora Criado, li cride..., per segona vegada li cride a l'ordre.

La senyora Criado González:

Muy bien.

El senyor president:

Faça el favor de callar, que ara vosté no té el torn. Està parlant la senyora vicepresidenta...

La senyora vicepresidenta del Consell i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Jo he aguantat (veus) totes les barbaritats que ha dit i he fet cares, no he interromput en cap moment.

Però bé, a mi és que, una, que vostés amenacen, perquè és la seua manera de fer política..., (veus) vosté ha amenaçat, clarament. I a mi..., i ens ha dit, a més, que «somos los de las listas paritarias», que «somos capaces de lo peor». (Mostra una fotografia) I açò, senyora Criado? Açò no és ser capaços del pitjor?

És que, clar, a mi em pareix que, que Vox faça aquests discursos com el que vosté ha fet hui, és perquè realment, a l'hora de la veritat, a vostés no els importen les dones. I pareix que en Vox les dones no facen política. O no sé... A mi em pareix, sincerament, que les polítiques que fem des dels governs, dels diferents governs democràtics, superaren açò fa molt molt molt de temps, eh? Molt de temps. Molt de temps. De fet, crec que, si vostés governaren, ahí sí que seria una revolució ser vicepresidenta. (Rialles) Clar, perquè no hi haurien dones en els càrrecs del govern, serien tot hòmens, no? Tornaríem a involucionar, com alguns volen que fem.

I jo ho tornaré a reiterar i ho diré sempre: cada víctima, ni que siga una, és un fracàs social. És un fracàs dels governs, és un fracàs de la societat, de tots i de totes. Ho serà sempre. Perquè, a més, ens hem dotat de ferramentes que, com deia..., evidentment, hem d'incrementar i millorar eixa metodologia d'avaluació, i ho anem a fer a través de les universitats. És una qüestió també que hem de marcar indicadors, hem de marcar eixa manera de vore com poder revisar cada una de les mesures, les que són, diguem, objectives i les subjectives, vull dir, les que són quantificables i les que no. No tot és tan senzill, no? Però, per això, ens hem de dotar dels instruments i és una qüestió que tenim entre cella i cella per a esta segona reedició del pacte.

I evidentment que queden molts temes per acabar de perfilar. I jo crec que hem començat amb eixes figures dels coordinadors en els centres educatius, però la realitat és que, a hores d'ara, per exemple, hi havien algunes dades últimes que han eixit, que hi ha un 20% de les xiques joves que sí que manifesten, per exemple, que se senten..., o que els ha passat; vigilades en el mòbil, per exemple, per la seua parella. Són actituds que hem de combatre.

I una de les qüestions que hem de fer des de les administracions, i per això jo comentava abans allò del llenguatge, és també sensibilitzar la població amb campanyes institucionals que parlen en el mateix llenguatge. Per això la nostra

campanya del 25-N. La nostra campanya del 25-N interpel·lava directament els xics joves, i que volia frenar eixes conductes abusives que al final acaben en violència sexual, que inclús, bé, exposen de manera graciosa entre els seus companys. I el que volíem amb eixa campanya era que frenaren, que no seguiren el joc d'eixes actituds. Que els digueren: «Eh!, tio, t'estàs passant. Això no fa gràcia, no està bé. No formes part d'este grup si et comportes d'esta manera». I això també forma part de la comunicació de les administracions, i és importantíssim que ens entenguen, que parlem en el mateix llenguatge.

I, evidentment, hauran d'anar acompanyats amb altres mesures. Haurem de valorar amb la conselleria d'educació si hem de reforçar eixes figures en els centres. Haurem de continuar, jo crec que sí, amb les xarrades que, per exemple, fan els cossos i forces de seguretat de l'estat en els centres educatius, sobretot en els instituts. Vull dir, hem de revalorar en este moment..., ara estem, precisament, en eixe punt, en el de revalorar tot el que hem fet, i si aquelles coses que estan funcionant i que són necessàries i útils les tornem a posar i, les que no, les modifiquem o afegim de noves.

I en això jo no vull dir el que hem de fer, jo vull que ho diguem entre tots els actors i les actrius que formem part d'este pacte. Perquè seria injust per la meua part, per la conselleria, pel govern, fer un pacte de part, perquè en açò necessitem la implicació de tota la societat.

I les mesures no és que no existisquen o estiguen fallant; probablement no són suficients. I ho he dit també en les últimes setmanes, també hem d'incrementar la coordinació, i la coordinació..., parle del govern central amb les comunitats autònomes, del govern central, les comunitats autònomes i el poder judicial. I ens haurem de seure també..., per això en este pacte també està assegurada eixa pota judicial, perquè parlem de com podem continuar millorant la lluita contra la violència de gènere i masclista.

I jo, sincerament, espere comptar amb aquelles forces que volen continuar, bé, aportant el seu granet d'arena, que volen continuar ajudant les víctimes de violència de gènere. I, sobretot, que preferixen fer una proposta, l'aportar una mesura, el fer una aportació positiva, que no fer partidisme d'una cosa tan complexa, tan dura i tan dramàtica com és la violència de gènere.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, vicepresidenta.

I amb esta intervenció...

La senyora vicepresidenta del Consell i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Sí, bé, només afegisc una cosa, que és que ho tenia per ací també. Sobretot també per a desmuntar certs discursos.

Crec que és imprescindible que tinguem en compte..., en els recursos que destinem a menors, a xiquets i a xiquetes i adolescents en la Generalitat, només hi han hagut set casos de presumptes conductes contràries a la llibertat i a la intimitat sexual que afecten les persones menors d'edat en situació d'acolliment residencial. Set. No estem parlant de ninguna onada de violències, que no siga la representativa de la pròpia societat, d'aquells xiquets i xiquetes i adolescents que viuen en les cases dels seus pares i mares, amb els seus iaïos o iaïes, que viuen fora del sistema de protecció de la Generalitat. Inclús estarem per baix, precisament, d'eixos índexs.

Per tant, sí que els demanaria també que en la seua tasca de responsables públics no estengueren els discursos d'odi, en alguns casos. I, sobretot, que ens ajudaren que el sistema de protecció no tinga una connotació negativa, com en alguns discursos es trasllada a l'opinió pública. Perquè crec que no li fem ningun favor, ni a eixos xiquets ni a eixes xiquetes, ni al mateix sistema de protecció, ni a les persones professionals que treballen en ell.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, vicepresidenta.

Amb aquestos aclariments, donem per conclosa la comissió d'avui.

Moltes gràcies.

(S'alça la reunió a les 11 hores i 45 minuts)